

DE ROBOTFABRIEK

Chip zette zijn fiets naast de grote glazen ingang van het spiegelende gebouw. ROBOTWERK, stond erop. De glazen deuren gleden open. Hij liep de hal in en zwaaide even naar Bets, die achter de gele balie zat. Daarna dook hij meteen de lift in naar de vierde verdieping, waar de werkkamer van zijn vader was.

‘Hoi pap,’ zei Chip. ‘Ben je klaar?’

Zijn vader Christofer zat aan zijn bureau en tuurde met samengeknepen ogen naar zijn scherm. Naast hem stond een donkerrode robot zonder armen of kop. De kop lag naast zijn scherm op het bureau.

Er stak een wirwar van draadjes uit zijn nek.

‘Hoi!’ zei zijn vader zonder op te kijken. ‘Bijna klaar hoor! Haal maar even een colaatje, dan kunnen we zo gaan.’

Chip keek naar zijn vader en zijn nieuwste uitvinding die nog in elkaar gezet moest worden.

Chip slofte naar de cola-automaat, pakte zijn
spelscherm en plofte op het bankje in zijn vaders
werkkamer. Hij startte Rangers Go.

**BONK
BONK
BONK**

‘Aan de kant! Opgeruimd staat netjes!’

BONK.

Chip keek niet op van zijn spelscherf, maar deed automatisch zijn benen omhoog. De gele schoonmaakrobot duwde een van zijn drie zuigers onder Chips benen door. Hij bonkte ondertussen tegen de tafel en de bank aan. Chip strekte een arm uit naar het tafeltje naast het zwarte bankje waar hij op zat. Met zijn ene hand greep hij het lege colablikje en hield dat omhoog terwijl hij met zijn andere hand een babypana uit de klauwen van een tijger redde. Het blikje verdween met een zachte *plop* in de tweede zuiger.

‘Opgeruimd staat netjes!’ klonk de blikken stem van de schoonmaakrobot, terwijl zijn derde zuiger naar de werktafel van Chips vader boog.

Plop!

Chip schrok op. ‘Pap!’ riep hij terwijl hij van het zwarte bankje sprong. De schoonmaakrobot had de kop van zijn vaders nieuwste uitvinding te pakken. Chip wilde de kop lostrekken, maar de eerste zuiger greep nu naar zijn hand. ‘Pap! De 200-HH zuigt je nieuwe KR-8 op!’

Christofer sprong op, pakte een zuiger van de schoonmaakrobot vast en probeerde hem weg te

trekken, maar de robot sleurde hem mee.

‘Dit is al de derde keer dat dit gebeurt!’ riep zijn vader. ‘Dit is geen troep! Dit wordt de slimste robot ooit gemaakt!’ Christofer gaf een flinke ruk aan de kop van de KR-8, die losschoot van de zuiger. Hij draaide de robot in de richting van de deur van zijn werkkamer. ‘Ga jij maar lekker de gang schoonmaken, HH!’ zei hij en hij gaf hem een zet. ‘En de koffieautomaat kan ook wel een spoelbeurt gebruiken!’

‘Opgeruimd staat netjes,’ hoorden ze uit de gang. Chip wapperde met zijn hand. Die 200-HH had echt superzuigkracht. ‘Misschien moet je zijn sensor anders afstellen. Dan bonkt-ie ook niet overal tegenaan.’

Christofer knikte. ‘Goeie!’ zei hij en hij legde de kop van de KR-8 weer op zijn bureau.

Chip raapte zijn scherm op en zag nog net hoe de tijger het hoofd van zijn Ranger afbeet. *Game over.* Zijn vaders telefoon trilde.

‘Ik ben echt zo klaar,’ zei zijn vader tegen de zoemende telefoon en hij drukte de beller weg.

‘Als deze KR-8 werkt, dan kunnen we alle computerproblemen oplossen... Nooit meer een virus, we hebben goud in handen...’ mompelde hij

terwijl hij op zijn bureaustoel plofte en naar zijn scherm toe rolde.

Chip keek naar de robot naast zijn vaders bureau. De KR-8 zou er indrukwekkend uit kunnen zien, als hij al twee armen had. En zijn kop niet bijna was opgezogen.

Zo klaar, dacht Chip weer. Dat zei z'n vader nou altijd.

Met een tik van zijn vinger startte hij level 5 van Rangers Go.

WERK

RANGER CHIP 165

RANGER CHIP 102

Precies nadat Chips Ranger door een moederpanda was vermorzeld, zwaaide de deur open. Met grote stappen liep Mevrouw Werk de kamer van zijn vader binnen.

Chip zakte automatisch iets dieper weg in het bankje. Gauw zette hij het geluid van Rangers Go uit.

‘En hier, béste mensen, ontwerpen we de slímste chips voor de allerslímste robots die er zijn! En dit...’ Mevrouw Werk ging achter zijn vaders stoel staan en legde haar grote handen op zijn schouders, ‘is de állerbeste chip-maker van RobotWerk.’

Chip zag dat Mevrouw Werk trots naar het groepje mannen in zwarte pakken in de deuropening keek. In het midden stond een man in een donkergroen pak.

‘Dus je hebt hier gelukkig ook nog ménsen...’ zei de donkergroene meneer. Hij zag er bekend uit, maar wie was het ook alweer? Chip probeerde onopvallend te verzitten, zodat hij het beter kon zien. De man had grijs haar, kleine priemende ogen en een dunne streep als mond.

‘En kijk eens wie we daar hebben!’ bulderde de stem van Mevrouw Werk.

Chip schoot meteen rechtop op het bankje. ‘De zoon van de allerbeste chipmaker en al bijna net zo slim! Zelfs op vrijdagmiddag, als alle andere kinderen buitenspelen, is Chip hier in de fabriek!’ Chip tikte snel zijn spel weg en voelde zijn hoofd binnen een seconde veranderen in een tomaat. Alsof iemand op zijn rode-wangen-knopje had gedrukt.

Christofer sprong op. ‘En hij helpt mij, Mevrouw Werk. Chip weet al bijna net zoveel van de nieuwe KR-8 als ik, toch, Chip?’ Zijn vader knikte trots. ‘Chip kon eerder de Regels van Robots opzeggen dan het alfabet, burgemeester Stempel!’ zei hij tegen de man met de ontevreden mond. Natuurlijk! Het was de burgemeester van Essenstad!

‘Geweldig,’ zei burgemeester Stempel toonloos. Christofer en Mevrouw Werk stonden nu naast elkaar met grote armzwaaien de robots te prijzen alsof die het antwoord waren op alle problemen in Essenstad.

‘Kunnen ze de monorail op tijd laten rijden?’ vroeg de burgemeester met toegeknepen ogen. ‘Zelfs als alle systemen zouden uitvallen, kunnen onze robots ze weer laten rijden!’ donderde

Mevrouw Werk. ‘Toch, Christofer?’

‘Jazeker!’ knikte Chips vader enthousiast. ‘Wacht maar tot Mevrouw Werk u straks onze showmodellen laat zien!’ Hij begon uit te leggen welk type robot wat kon.

Chip keek naar zijn vader en de baas van de robotfabriek. Het verschil tussen die twee kon niet groter zijn. Zijn vader was klein en dun, terwijl Mevrouw Werk eruitzag alsof ze elke ochtend drie robots de lucht in tilde om haar armspieren te trainen. Altijd als Chip haar zag, moest hij denken aan het filmpje van Rangers Go over het nijlpaard. Groot, log en sterk. En als je nog niet onder de indruk was van dat vierkante lijf met die grote mond, dan kon haar donderende stem je met één ruk rechtop laten zitten. Het enige wat klein was aan Mevrouw Werk was haar staartje, dat plat op haar achterhoofd hing. Precies zoals bij een nijlpaard. Vergeleken bij Mevrouw Werk leek zijn vader maar een klein aapje. Een slim aapje met een ontplofte haardos. Alsof hij zo uit bed was gestapt. Wat natuurlijk ook zo was, want voor haren kammen nam hij ’s ochtends geen tijd. Of om zijn kleren te strijken. Of om zelfs maar twee dezelfde sokken bij elkaar te zoeken.

Chip keek naar zijn eigen schoenen en zag uit de linker een blauwe sok piepen en uit de rechter een gestreepte. Hij haalde zijn hand door zijn ongekamde haar en bedacht hoe verschrikkelijk hij op zijn vader leek.

BONK
BONK
BONK

‘Au!’ Een van de zwarte pakken sprong op alsof hij gebeten was.

‘Aan de kant,’ klonk de blikken stem van de 200-HH.

Met een laatste *Bonk* kwam de 200-HH tot stilstand voor Mevrouw Werk. ‘Ik ga nu naar de kelder, mevrouw.’

‘Nu?’ vroeg Mevrouw Werk. ‘Naar de kelder?’